

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 345/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца С.А. из П., чији је пуномоћник М.С., адвокат у Н., против туженог КЈП „Градски водовод“ П., кога заступа И.С., адвокат у Н., ради утврђења постојања радног односа на неодређено време и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 2713/14 од 15.10.2014. године, у седници већа одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ се као неоснована ревизија тужица изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 2713/14 од 15.10.2014. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу број П1 10/14 од 20.05.2014. године је првим ставом изреке поништено као незаконито решење о утврђивању постојања разлога за одјаву запосленог са Завода за осигурање запослених број 5689 од 31.12.2013. године којим је утврђено да је тужиоцу престао радни однос, што је тужени дужан да призна и пријави тужиоца код надлежног Фонда ПИО запослених – Филијала П. у року од осам дана. Другим ставом изреке је утврђено да је тужилац С.А. из П. засновао радни однос на неоређено време код туженог почев од 20.11.2013. године на даље, што је тужени дужан да призна, да врати тужиоца на рад, на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, а све у року од осам дана. Трећим ставом изреке је поништено као незаконито решење туженог број 5687 од 31.12.2013. године којим је сторнирано решење о коришћењу годишњег одмора за тужиоца број 5661 од 26.12.2013. године, што је тужени дужан да призна у року од осам дана. Четвртим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 93.750,00 динара, у року од осам дана.

Апелациони суд у Нишу је пресудом број Гж1 2713/14 од 15.10.2014. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у трећем ставу изреке. Укинуо је наведену пресуду у првом ставу изреке и тужбу у том делу одбацио. Трећим ставом изреке је преиначио наведену пресуду у другом ставу изреке тако што је утврдио да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог и то од 19.11.2012. године до 26.12.2013. године, док је одбио његов тужбени захтев као неоснован у делу којим је тражио утврђење постојања радног односа на

неодређено време. Четвртим ставом изреке је преиначио одлуку о трошковима поступка тако да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против назначене пресуде Апелационог суда у Нишу, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по служеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је засновао радни однос код туженог на основу решења СО П. од 19.11.2012. године којим је именован за вршиоца дужности директора КЈП „Градски водовод“ у П. за период од најдуже годину дана. Надзорни одбор туженог је закључио са тужиоцем уговор о раду број 3636 од 27.11.2012. године на одређено време у коме је наведено да уговор траје најдуже до 26.11.2013. године. Анексом уговора од 15.05.2013. године је измењен члан уговора о дужини трајања радног односа, па је уговорен рад најдуже до 19.11.2013. године. Тужени је расписао конкурс за избор директора по коме није одлучено о избору кандидата до дана престанка радног односа тужиоца у складу са анексом уговора о раду. Тужилац је учествовао на конкурс, а оснивач туженог је 26.12.2013. године донео решење о избору другог кандидата, Д.П. на функцију директора туженог и одлучио да тужиоцу престане функција вршиоца дужности директора са истим датумом. Пре него што ће бити изабран директор туженог, надзорни одбор туженог се обратио оснивачу, Општини П. 19.11.2013. године (дан истека радног односа на одређено време и мандата на који је тужилац именован за в.д. директора), са предлогом да се тужилац именује на још један период за в.д. директора како не би дошло до проблема у функционисању код туженог. Тужилац је долазио на посао и након наведеног датума и обављао је послове радног места за које је закључен уговор о раду на одређено време све до 26.12.2013. године када му је на његов захтев Надзорни одбор дао решење о коришћењу годишњег одмора за 2013. годину у периоду од 27.12.2013. до 05.02.2014. године. Потом је тужени 31.12.2013. године ставио ван снаге решење о коришћењу годишњег одмора, а решењем од истог датума је утврђено постојање разлога за одјаву тужиоца са Завода за осигурање запослених и радни однос је тужиоцу престао са даном 26.12.2013. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања апелациони суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је он засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 20.11.2013. године, па надаље и да се обавезе тужени да га реинтегрише у радни однос. Навео је да вршење дужности директора нису они послови о којима говори члан 37. Закона о раду и да је настављање са радом и након 19.11.2012. године било у складу са Законом о јавним предузећима, да би се отклонила опасност од евентуалног настанка материјалне штете код туженог, односно у нарочито оправданом случају

Врховни касациони суд је оценио да је Апелациони суд правилно оценио да се на конкретни правни однос не примењује правило из члана 37. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05, 61/05). На конкретан радноправни однос се примењује правило из члана 48. Закона о раду којим је прописано да директор може да заснује радни однос на неодређено и одређено време (став 1). По правилу из става 2. исте одредбе радни однос на одређено време може да траје до истека рока за који је изабран директор, односно до његовог разрешења.

Како је тужилац радни однос на пословима вршиоца дужности директора засновао на одређено време, избором новог директора њему је законито престао радни однос на одређено време. Због примене специјалног правила које представља одступање и изузетак од правила о прерастању радног односа (члан 37. став 4. Закона о раду) нису се стекли услови за поништај решења о отказу, а ни утврђења да је радни однос који је заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време. Нема значај чињеница што је тужилац и након 19.11.2013. године када му је истекло време мандата на дужности вршиоца дужности директора (и радни однос), наставио да ради и обавља послове те функције све до 26.12.2013. године.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**